

červen 2015

eventusprocollegis

✦ Interview s PhDr. Stanislavem
Pelcákem, Ph.D.

✦ Studentská Socialia

✦ 3. Kriminologické
dny

**více
uvnitř**

9

Časopis studentů Katedry sociální patologie a sociologie
Pedagogické fakulty
Univerzity Hradec Králové

Úvodník

Zcela právem je dnes „komunikace“ tak výrazně frekventované slovo, všichni se odvoláváme na komunikaci, ale paralelně si oprávněně stěžujeme na neschopnost komunikace u druhých lidí jako příčinu téměř všech mezilidských, partnerských konfliktů.

Máme co říci druhým lidem, nebo chceme jen mluvit k druhým lidem? Žel, stále více se vytrácí smysl, obsah komunikace a nahrazuje jej médium jako prostředek a prostředek je něco neutrálního, to znamená vytracení „bezprostřednosti“ rozhovoru, po kterém toužíme. Vzniká tak odstup, trhlina mezi mluvčím a posluchačem. Navíc nás věda učí myslet, uvažovat racionálně a naše upínání se na racionalitu a tím i na objektivitu je nám znemožňováno porozumět světu jako obydli, porozumět druhému.

Naučili jsme se vnímat druhé osoby objektivizovaným náhledem, nakonec jsme k tomu i vzdělávání, systematicky vedení, pozorujeme člověka jako figuru, objekt a to je výraz racionality – jenže zapomináme, že existuje také okolí, periferní, haptický prostor a to je právě subjektivizovaný prostor našeho života, lidský rozměr.

Současný výzkum v neurovědách odkrývá překvapivou komplexnost ve vzájemných interakcích, komunikaci našeho smyslového vnímání. Náš nervový systém je naladěný na komplexní řád, interakci složitosti a řádu.

V komunikaci jsme učeni upínat racionálně pozornost na „objekt“, a to stojí za pozornost, ale periferní vnímání má větší váhu pro naši existenci, pro naši komunikaci. Nevědomé periferní vnímání nás začleňuje, kdežto zaostřené vidění nás vytlačuje mimo prostor a dělá z nás pouhé pozorovatele.

Hledáme-li cestu k druhým lidem, komunikujeme, hledáme subjektivizovaný prostor komunikace a ten je spjat s periferním vnímáním, emocemi a to je rovina, kdy navazujeme vztah. Když jsme s někým koho milujeme, nebo posloucháme hudbu, máme sklon zcela zrušit objektivizující a distancující roli vidění tak, že zavíráme oči. Komunikovat s někým, koho milujeme, s někým, s kým nám je dobře, to se vždy jedná o rovinu subjektivní, a tím pádem i emotivní. Vnímejte proto v komunikaci mnohem více „periferii“, protože ovlivňuje naše emoce, subjektivní vnímání druhých osob.

Dívejme se více druhým lidem do očí než do různě velkých přenosných kapesních obrazovek lidských tváří – zde získáváme jen distancující komunikaci s úplnou absencí periferií, absencí subjektivizovaného vztahu emotivního, periferního kontextu. Vždyť komunikace zbavená kontextu je zbavena smyslu.

Jen kontext dává smysl. Vyhledávejme subjektivizovaný prostor, když hledáme druhé, vyhledávejme objektivizovaný prostor, když nehledáme komunikaci s druhými, ale potřebujeme jen objekty. Nesoustředme se jen na figuru či text, kontext je důležitější, kontext, to je periferie, pozadí.

PhDr. Jiří Kučírek, Ph.D.

Co Vás čeká v tomto čísle

- ✚ Interview s PhDr. Stanislavem Pelcákem, Ph.D. 3-6
- ✚ Profesor z USA na PdF UHK 7-8
- ✚ Erasmus v Litvě aneb Trochu jinak než byste čekali 9-10
- ✚ Slovo absolventa | Bc. Klára Mejsnarová 11-12
- ✚ Dobrovolnictví v NZDM Modrý pomeranč 13-15
- ✚ Třetí konference kriminologických dnů 16-17
- ✚ Představení diskusního klubu STOA 18
- ✚ STOA okénko 19-20
- ✚ Studentská Socialia 21-22
- ✚ Nehodni obdivu 23-25
- ✚ Slovníček 26-27
- ✚ Doteky múzy 28-29
- ✚ Knihy & Filmy 30
- ✚ Patográcky 31

Interview s PhDr. Stanislavem Pelcákem, Ph.D.

1. Jak jste se dostal k práci pedagoga na UHK?

Končil mi kontrakt na Fakultě vojenského zdravotnictví v Hradci Králové. Na Pedagogické fakultě jsem již učil jako externista, hledal jsem změnu, větší svobodu a volnost v práci. Také jsem nemusel daleko přenášet své věci - je to jenom přes křižovatku. Lákala mne příležitost zavedení tehdy nových vyučovacích předmětů, např. psychologie zdraví, psychoterapie a sociálně-psychologického výcviku.

2. Studoval jste na UK psychologii. Je Vám bližší psychologická praxe nebo raději učíte? Baví Vás vyučovat?

Je mi bližší praxe v oboru. Přinášela větší seberealizaci a pocit smysluplnosti. Výuka je méně kreativní činnost s prvky monotonie, po letech strávených na Pedagogické fakultě mi praxe klinického psychologa/psychoterapeuta opravdu chybí!

3. Jako psycholog jste pravděpodobně vylechl mnoho lidských problémů a trápení. Jak jste dokázal oddělit práci od osobního života? Máte nějaký recept na to, jak si „nenosit práci domů“?

Překvapivě mne práce terapeuta zatěžovala méně než práce pedagoga. Uzdravení, klientova změna nebo růst přináší terapeutovi satisfakci a již zmiňovanou smysluplnost profese. V tomto období profesního vývoje jsem nepociťoval nerovnováhu mezi profesí a rodinou, mezi výkonem profese a ohodnocením.

4. Co pokládáte za důležité v mezilidské/partnerské komunikaci? Jak moc podle Vašeho názoru ovlivňuje komunikace kvalitu partnerského vztahu?

Jako psycholog-psychoterapeut v interpersonální komunikaci dlouhodoběji postrádám právě partnerský vztah. Zejména v pracovním prostředí převažuje asymetrie ve vztazích a tzv. ego devalvující chování, bohužel to platí také pro akademické prostředí.

5. Jako rodič jste určitě několikrát absolvoval rozhovor s pubertálním potomkem. Máte nějaké zlaté pravidlo, jak tuto komunikaci přežít bez úhony obou stran?

Jsem otec dvou dospělých „dětí“, které úspěšně, společně s námi, pubertu zvládly. Možná dvakrát až třikrát jsem s nimi v tomto vývojovém období mluvil. Přesto zlaté pravidlo nemám. Je to škoda, v tržní ekonomice bych je ihned výhodně zpeněžil. Každopádně bychom měli pubescentovi aktivně naslouchat a poskytnout mu nezbytnou lásku a bezpečí.

6. Absolventi humanitních oborů se ve své budoucí práci dostanou často do styku s lidmi. Jsou nějaké hlavní zásady, které byste nám poradil k efektivní komunikaci s klientem?

Předpokladem efektivní/zdravé komunikace je především sebeakceptace a kladné sebepojetí jedince. Pokud bychom měli uvést hlavní zásady komunikace s klientem, můžeme se inspirovat především tzv. komunikací

zaměřenou na člověka. C. R. Rogers a R. Tausch zdůrazňují autenticitu, schopnost projevovat skutečné pocity, vřelé přijetí a respekt k druhému jako ke svébytné bytosti, empatii, schopnost vidět druhého a jeho svět jeho očima.

7. Zabýváte se také syndromem vyhoření. Jaký máte osobní návod na to, jak nevyhořet? A jakou radu byste dal někomu, kdo právě pocituje vyhoření?

Vyhoření je proces, charakterizuje jej postupná ztráta ideálů, energie a smysluplnosti. Je výsledkem nerovnováhy mezi profesním očekáváním a realitou, mezi vynaloženým pracovním úsilím a ohodnocením. Pokud nebude vyřešen tento problém na úrovni společenské (prestiž a autonomie vysokých škol) a institucionální (příležitost k odbornému růstu, sdílení mezi kolegy), můžeme celou problematiku zúžit na rozvoj self-efficacy, psychické pohody či odolnosti vůči stresu v průběhu pregraduální přípravy, případně na využití supervize v průběhu profesního vývoje. Především by člověk neměl podlehnout představě o vlastní nepostradatelnosti, měl by udržet vyvážený poměr mezi profesí a soukromým životem, důležitý je sport a aktivity nesouvisející s pomáhající profesí. Vyhořelý pedagog by měl vyhledat odbornou pomoc.

8. Máte nějaký kariérní nebo osobní sen, který si chcete určitě splnit?

Kariérní sny nemám, určitě se chci částečně vrátit k oboru. Osobním snem je vlastnit v Itálii malé kondominium, starat se o trávnik, bazén, natírat okenice, dělat animátora pro děti rekreatantů, držet siestu a po práci hrát na pláži petanque. Krátkodobým cílem je se synem absolvovat několik závodů seriálu Kolo pro život 2015 a nedostat první infarkt.

9. Které okamžiky považujete za nejzásadnější ve svém životě? Je nějaký, který byste chtěl určitě opakovat?

Můj život zásadně ovlivnila adopce a zejména skutečnost, že jsem nedostudoval medicínu. To byla opravdu velká chyba. Opakovat nechci nic, život je cesta, zatím stále směřuje kupředu.

10. Jakou roli ve Vašem životě hraje sport? Prozradíte, kolik jste už najel na kole kilometrů?

Sport je pro mne důležitý, v mládí jsem se věnoval dráhové a silniční cyklistice. Díky sportu jsem překonal poměrně neužitečné životní období. S věkem jsem přešel na horská kola. Pravidelně chodím cvičit. Kolo je připraveno na novou sezónu. Zatím najždím kilometry na cyklistickém trenažéru. Motivaci si zvyšuji sledováním jarních klasik, tento víkend (22. 3., pozn. autorky) se jede Milán-San Remo.

11. Kdybyste si mohl vybrat místo, kam hned zítra odcestujete, kam by to bylo a proč?

Napadá mne více míst: Benátky, Terst, Lago di Garda, Verona. Mám rád moře, teplo, zpěv cikád a Itálii. Dále mne napadá Kodaň, je tam také moře, krásná architektura a obrovská prodejna LEGA.

12. Je nějaká kniha nebo film, který rozhodně plánujete přečíst nebo vidět? Případně Váš oblíbený titul, který byste nám doporučil?

Od puberty čtu historické romány, zejména z období starověkého Říma. Aktuálně je to autor Simon Scarrow. Pokud někdo opominul českou historii, může jej oslovit velmi kreativní a pro někoho provokativní projekt

nakladatelství GRADA „Opráská sčeskí historje. Příručka pro lajckou i otpornou veřejnozt“. Často sáhnú po fantasy literatuře, nejvíce mne zaujal polský autor Andrzej Sapkowski a americký profesor biochemie Isaac Asimov. Mám rád i klasickou detektivku (např.: R. Chandlera, Eda McBaina, Dicka Francise), zajímavý je současný severský autor Jo Nesbo. Doporučil bych knihu ředitele Pražské zoologické zahrady Miroslava Bobka Moja, Tatu a tiplici nebo jeho knihu fejetonů Bobky od Bobka.

Pokud se ptáte na filmy, navrhuji k zhlédnutí nesourodou směsicí žánrů: Gladiátora, Pána prstenů, Hanebný pan-charty. Z českých filmů mne v poslední době zaujaly filmy Lidice a Colette.

13. Existuje nějaké motto, kterým se v životě řídíte? Někjaký vzkaz studentům na závěr?

Moje motto je výsledkem poměrně komplikované profesní cesty životem: „Za všechno, co umím, vděčím sobě.“ Na vzkazy se ještě necítím.

Mini dotazník:

Moře – hory

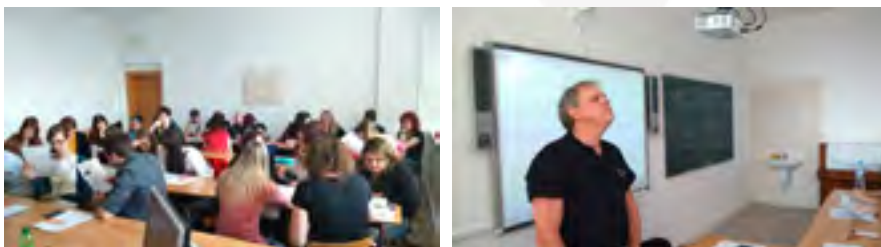
Víno – **pivo**

Vlakem – **autem**

Dopis – SMS ... Ani jedna z možností, preferuji osobní sdělení.

Profesor z USA na Pedagogické fakultě v Hradci Králové

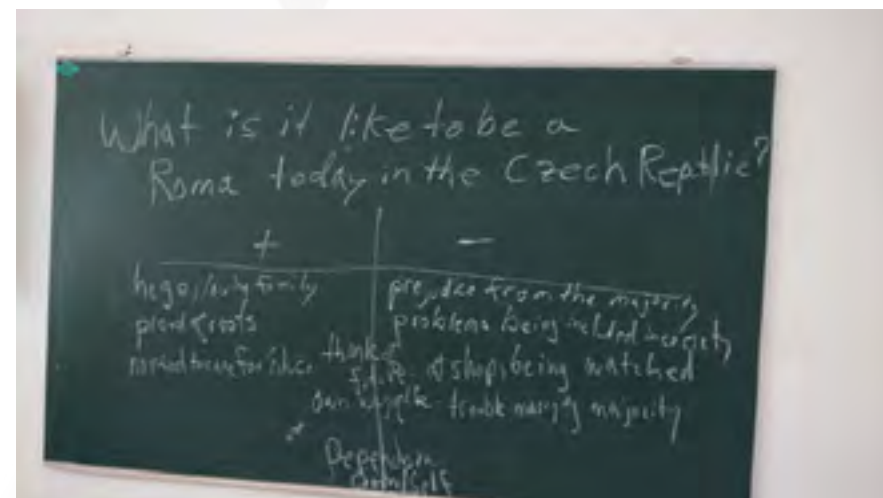
Během Pedagogických dnů navštívila Pedagogickou fakultu UHK řada známých, méně známých i pro některé účastníky zcela neznámých, přesto vzácných zahraničních hostů.

Jednou z těchto osobností byl i americký profesor z Eastern Michigan University Joe Bishop.

Do širokého spektra zájmů prof. Bishopa, týkajících se zejména oblasti vzdělávání, patří i „aktivní pedagogika“. Právě tuto metodu výuky si studenti mohli na workshopu s názvem „Interactive Lecture: Promoting Democratic Thinking through Active, Student-Centered Teaching“ vyzkoušet. Sám název nasvědčuje tomu, jak asi dvouhodinový seminář, jehož obsah studenti sami vytvářeli, vypadal. Diskutovaným tématem, které profesor výstižně vybral, byl život Romů v České republice. Kromě práce s (českými) novinovými články se studenti museli sami vžít do myslí členů této etnické skupiny a blíže tak pochopit jejich životní dilemata. Prof. Bishop byl pouze moderátorem celého dění. Zábavné bylo, že díky výzkumu, který v minulosti profesor v ČR prováděl, rozuměl poměrně slušně našemu jazyku, což ve třídě probudilo uvolněnou atmosféru a nikdo se tak nemusel bát jazykové bariéry. Workshop byl podle něj ukázkou běžného způsobu výuky v USA, která je primárně založena na principu samostatné skupinové práce studentů. Při následné konverzaci profesor dokonce zmínil, že v rámci výuky své studenty zve běžně k sobě domů. Jak se říká, jiný kraj, jiný mrav, a to samé v této situaci platí i o přístupu učitelů ke studentům.

Další zajímavostí byla přednáška současného výzkumu s názvem „Mapping the Nanny state“, na jehož příkladu bylo názorně vidět, že profesor se ve své profesi nezabývá pouze pedagogickými otázkami. Klíčovým slovem tohoto výzkumu je anglický výraz „nanny“ neboli chůva. Pojem „Nanny state“ potom charakterizuje vládu s pečovatelským komplexem. Ten však prof. Bishop nevnímá jako pozitivní jev zdravé demokratické společnosti. Pečovatelský stát sice může mít pozitivní záměry, ale svým občanům upírá základní pilíř demokracie, a tím je svobodná volba. Celý problém velmi logicky demonstruje na stále se zpřisňujících kontroverzních pravidlech pro kuřáky, majitele restaurací a dalších podniků.

Potěšující příležitostí pro nás je, že díky blízké spolupráci prof. Bishopa a Katedry sociální pedagogiky tento rok vyrazíme s kolegy na zimní semestr (pro Američany podzimní semestr) na zmíněnou univerzitu, kde budeme přičinlivě studovat obor Social foundation of education. Lokalita, kde se univerzitní komplex nachází, leží několik minut od Detroitu, města s jednou z nejvyšších mír kriminality a chudoby v USA. Tento fakt jistě bude podnětem pro některý z dalších článků.

Erasmus v Litvě aneb Trochu jinak než byste čekali

„Once Erasmus, always Erasmus“ je jedno z hlavních a podle mě nejpravdivějších mott vztahujících se ke studijnímu pobytu v rámci programu Erasmus+. Je to už víc než dva měsíce, kdy jsem se společně se svou kolegyní vrátila z Erasmu v Litvě. Pomalu se vracím do starých kolejí, všední povinnosti na mě padají ze všech stran, ale přesto jsem stále v Litvě s partou lidí z celého světa. Nebudu Vám nic nalhávat, Erasmus vám (alespoň tedy mně) absolutně obrátí celý stávající život vzhůru nohama.

Pro velké procento lidí v Česku se rovná Litva Rusku. Jen tak mimochodem, pro nemalou část zahraničních studentů, které jsem potkala, je Česká republika Ruskem nebo v lepším případě pouze Československem (ano, v některých státech se stále učí o existenci Československa). I já jsem byla trochu skeptická a neočekávala nic velkého, ohromujícího... a ono se to potvrdilo. Litva není země, která by vás nadchla natolik, že byste zírali několik minut s otevřenou pusou. ALE nepodceňujte ji, má co nabídnout! Litvu jsem si vybrala hned z několika důvodů. Je to jedinečná příležitost podívat se do země, do které bych si sto procentně batůžek nesbalila a nezajela tam na víkendový poznávací pobyt. Je to také příležitost splnit si svůj sen a podívat se do Ruska, přesněji řečeno do Petrohradu. Dalším z důvodů byla moje lámaná angličtina, se kterou bych v jiných částech Evropy dělala ostudu nejen sobě, ale i celé naší republice. Pokud chcete na Litevce mluvit, můžete si vybrat minimálně ze čtyř jazyků. Začíná to angličtinou, pokračuje ruštinou, můžete se pokusit prohodit některá základní litevská slovíčka, která jste pochytily na ulici, a to vše završíte češtinou, se kterou jsem opravdu několikrát uspěla.

Jak to v zahraničí bývá, jako první samozřejmě potkáte Čechy, které rozeznáte i bez řízků v ruce. A tak se naše početná československá skupinka už od prvních dnů rozrůstala. Ano, i cizince jsme tu potkávali. Nevědět, že do Indie opravdu není možné dojet za 20 hodin přímým autobusem z Hradce, nepochybovala bych o tom, že bydlíme někde v centru Dillí. Troufám si tvrdit, že 90 % zahraničních studentů v Kaunasu tvořili právě Indové... a taky to tak někdy vypadalo. Hygienické návyky téměř žádné (vlastně absolutně žádné), neznají vysavač ani odpadkový koš, nenosí boty, spí na zemi, v mrazu si oblékají kraťasy. Ale jejich kuchařské schopnosti jsou nevyčísitelné. Indická kuchařka by mohla znít asi takto: „Přidáme špetku kari. Přidáme hrstku kari. Přidáme dvě hrstky kari. Pokud je kari už dostatek, přidáme ho ještě celý pytel.“ A tímto bezkonfliktním způsobem jsme žili celé čtyři měsíce a řídili se heslem: Zážitek nemusí být příjemný, hlavně když je intenzivní.

Upozornění pro holky! Pokud si o sobě myslíte, že jste krásné, v Litvě zjistíte, že nejste. Projdete-li se jakoukoliv ulicí v Kaunasu, nepotkáte žádnou ošklivou holku. Všechny (když říkám všechny, tak myslím opravdu všechny) Litevky jsou vysoké, hubené, nádherné a dlouhovlasé. Na druhou stranu všichni (když říkám všichni, tak myslím všichni) Litevci vypadají stejně. Světlovlásí kluci v teplákách, jejichž jméno je buď Tautvydas, Povilas nebo Mindaugas. A nejhorší ze všeho je, že se nikdo (když říkám nikdo, tak myslím opravdu nikdo) neusmívá na ulicích, a tak se nelze divit, že je tu vysoký výskyt sebevražd. Jako bonus k tomu všemu jsou zdi celého města posety kresbami koček s prostřelenou hlavou. Ti Litevci mají zvláštní smysl pro humor.

Jen tak mimochodem. Pokud jste čekali smysluplný článek o Erasmu, tak jste se nejspíš nedočkali. Snad někdy příště... Labas :)

Sociální pracovnice orgánu sociálně-právní ochrany dětí Městského úřadu Jaroměř

Jelikož jsem vždy tíhla k předmětům spíše humanitního zaměření a zároveň jsem během studií na vysoké škole nechtěla bydlet mimo domov, hledala jsem obory svého budoucího studia nedaleko Dvora Králové. Přihlášek jsem podala několik. Mezi vybranými obory se ale stala mým favoritem Sociální patologie a prevence. Aby mé přijetí bylo co nepravděpodobnější, zúčastnila jsem se i třídního přípravného kurzu pořádaného katedrou. Vyplatilo se. V přijímacím řízení jsem se umístila v čele mezi přijatými z téměř čtyř set uchazečů.

Na prezenční studium na Katedře Sociální patologie a sociologie si se svými bývalými spolužáky ráda vzpomenu. Zasteskne se nám po přednáškách plných legrace s Dr. Kasalem, po optimismem nabitě Dr. Hoferkové, která nám svým úsměvem vždy dodávala spoustu energie, ale také po tom, jak jsme se naučili, že i autorita prof. Krause je vstřícná, lidská a není třeba se jí obávat. Ráda také vzpomínám na setkávání redakční rady časopisu Eventus pro Collegis, u jehož zrodu jsem stála a do něhož jsem po nějakou dobu pravidelně přispívala svými články. Časopis katedry mi přišel jako skvělá myšlenka.

Po završení bakalářského studia v roce 2010 jsem ve studiu na UHK pokračovala v prezenční formě magisterského navazujícího oboru Sociální pedagogika. Již během bakalářského a magisterského studia jsem měla řadu brigád. Pracovala jsem například jako hosteska v lékárně, jako pokladní v supermarketu nebo jsem ve volných mezi vyučovacími hodinami s kamarádkou uklízela v domácnostech v Hradci Králové. V rámci studia jsem také absolvovala několik praxí. Šlo o praxi v nízkoprahovém klubu (zde jsem poté cca 3/4 roku pracovala jako dobrovolník) nebo praxi ve spol. IDIADA CZ a.s., která se zaměřuje na prevenci dopravní nehodovosti. Svou nejdlejší, 50 hodinovou praxi, jsem si zvolila na Městském úřadě ve Dvoře Králové nad Labem na orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Tím jsem se ujistila ve své představě, že bych podobnou práci ráda jednou vykonávala.

Měla jsem vizi, že si začnu své budoucí zaměstnání hledat od ledna 2015, tedy od konce třetího semestru magisterského studia. Jak se ale říká, „člověk miní a život mění“, k práci mě mnohem dříve dovedly podivně zábavné okolnosti. V zimě 2014 jsme u nás v domě měli malý problém s hlodavci. V našem městě ovšem nebylo možné nalézt nikoho, kdo by zajišťoval deratizaci. Začala jsem tedy pátrat po internetových stránkách okolních měst, zda někde nemají svého deratizátora, kterého bych k nám domů objednala. Na webových stránkách města Jaroměře se mi mezi prvními informacemi zobrazilo vyhlášení výběrového řízení na sociálního pracovníka OSPOD na 0,75% úvazku. Do výběrového řízení jsem se přihlásila a zjistila, že jde o práci mně šitou na míru. Už proto, že byla v rámci částečného úvazku zkrácena pracovní doba (od pondělí do čtvrtka), což bylo velmi výhodné pro další pokračování v magisterském studiu.

Zda to bylo dávkou štěstí, nebo mi u výběrového řízení pomohlo mé působení jako dobrovolník či v CV zmínka o tom, že působím jako člen redakční rady katedrálního časopisu, se už teď asi nedozvím. Od března 2014 již ale na OSPODu v Jaroměři působím. Získávám si cennou praxi pro život a po přechodu na kombinovanou formu studia si dokončuji magisterské vzdělání.

V práci jsem se naučila obrovskému množství věcí a konečně jsem otočila minci i na druhou stranu a snažím se prolépat školní teorii s praxí. Nevystupuji již pouze sama za sebe, ale reprezentuji svého zaměstnavatele a zákon, o jehož znění poskytují poradenství klientům. Navštěvuji nezletilé děti v ústavní výchově, vykonávám soudní dohledy, jsem poručníkem. Jsem účastníkem soudních jednání o úpravu styku rodičů s nezletilými dětmi, navrhuji soudu výše výživného pro povinného rodiče při úpravě poměrů k nezletilým dětem a mnoho dalších povinností. V oblasti komunikace, která je tématem tohoto čísla časopisu, jsem se musela také velmi zdokonalit. Denně komunikuji se soudci, řediteli škol, lékaři, policií nebo s jinými pracovníky OSPOD. K mé práci patří provádění pohovorů s dětmi různého věku, jednání s rodiči i jejich právními zástupci. I přesto, že jsem se již spoustu věcí naučila, stále se v práci setkávám s něčím novým, co je potřeba vyhledat a opět si osvojit.

Musím uznat, že jde o psychicky náročnou práci s lidmi, která asi není pro každého. V porovnání se studentskými brigádami ale (jak trefně popsala moje čerstvá kolegyně) „pracuju a při tom sedím“. V rámci práce se účastním dalších školení a setkání se zajímavými lidmi, čímž si rozšiřuji kvalifikaci, obzory a kontakty. Získávám zkušenosti o lidech, jejich jednání a životních osudech. V mnoha případech také příjemný pocit úspěchu, když se mi podaří přispět ke správnému výsledku daného případu. Prozatím nedokážu zhodnotit, zda budu tuto práci vykonávat celý život. Nyní mě ale naplňuje a nelituji (i přes počáteční skepsi rodinných příslušníků ala „čuchneš k penězům a skončíš se školou“), že jsem se pro ni rozhodla.

Všem čtenářům časopisu přeji krásné léto a mnoho úspěchů na pracovním i životním poli.

Občanské sdružení SALINGER - Dobrovolnictví v NZDM Modrý pomeranč

Občanské sdružení Salinger působí v Hradci Králové již od roku 1997. Za léta svého působení registrovalo spoustu služeb a v současnosti sestává organizační struktura sdružení ze dvou komunitních center - ZIP a Amaro Phurd, sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi Triangl, Stopy Čápa zabývající se oblastí náhradní rodinné péče, Centra přátelského rodině Budulínka a v neposlední řadě i nízkoprahového zařízení pro děti a mládež Modrý pomeranč. Dále občanské sdružení Salinger organizuje letní rekreačně výchovný tábor pro děti ze sociálně slabých rodin a podílí se na projektu Pojďte do školky!

NZDM Modrý pomeranč

„Doprovázíme mladé lidi na cestě k dospělosti.“

Cílová skupina NZDM Modrého pomeranče je vymezena dětmi a mládeží ve věku od 7 do 21 let pocházejícími z komplikovaného nebo znevýhodněného rodinného prostředí, nacházejícími se v obtížných sociálních vztazích, majícími problémy ve škole, chovajícími se v rozporu se společenskými normami a bez místa pro bezpečné trávení volného času. Cíle poskytovaných služeb jsou:

1. vést klienta k orientaci ve společnosti, a tím předcházet a zamezovat sociálnímu vyloučení;
2. zvýšit kompetence klienta v plánování vlastních aktivit ve volném čase;
3. podporovat klienta při zvládání obtížných životních situací a zároveň ho učit, jak je zvládnout samostatně.

Modrý Pomeranč se skládá dohromady ze tří klubů: eSko v Selicharově ulici pro děti od 7 do 15 let a pro mládež od 13 do 21 let a eFku ve Formánkové ulici pro děti a mládež ve věku od 9 do 17 let.

NZDM nabízí bezpečný prostor pro trávení volného času s vrstevníky, podporu realizace vlastních nápadů a aktivit, preventivní a informativní programy, pomoc s přípravou do školy a na budoucí povolání, doprovod při řešení obtížných situací a zprostředkování kontaktu s odborníky.

Vedle ambulantního poskytování služeb v klubech se Modrý pomeranč orientuje i na terénní formu práce v přírodním prostředí klientů a také v prostředí sociální sítě Facebook.

DOBROVOLNÍKEM V NZDM MODRÝ POMERANČ

S NZDM Modrý pomeranč jsem se poprvé setkala v roce 2013 na otevřeném dni zvaném City Jam, kam jsem přijela se svou žongléřskou skupinou udělat workshop. Už tehdy na mě Modrý pomeranč zapůsobil velmi sympaticky, a když jsem se pak rok na to poohlížela po nějaké praxi coby dobrovolník, byla má volba jasná. Přes dobrovolnickou

kancelář Diecézní charity Hradec Králové jsem přišla do kontaktu s pracovnící NZDM odpovědnou za dobrovolnictví - Dančou. Danča mě seznámila s celým pracovním týmem, s prostředím všech tří klubů a také mě přátelsky provedla veškerými potřebnými školeními. Pak už zbývalo jen podepsat smlouvu a mohla jsem se pustit do práce!

Každý volný pátek jsem se přes Hradec vydala s taškou nabitou rozličnými věcmi na žonglování a točení k eFku. První den byla účast klientů nejvyšší, a pak s postupujícím časem už jen upadala, až mi zůstala věrná jen jedna klientka, nezbyvalo tedy nic jiného, než se s žongléřským kroužkem rozloučit a přesunout se do klubů. V klubu jsem pokračovala, ač už neoficiálně mimo žongléřský kroužek, v žonglování a vedle toho naučili i klienti mě spoustu her a například i to, jak se (ne)rozsekát na skateboardu (v téhle chvíli jsem si uvědomila, že je vlastně dobré být jako dobrovolník pojištěná). Co je podstatné, že jsem už v klubu trávila celý otevřací čas, a mohla jsem tak být přímo v centru dění a pochopit, o jakou práci se v NZDM vlastně jedná. Dobrovolníci v klubech poskytnou svojí přítomností stálým pracovníkům prostor pro věnování se sociální práci.

Takové klišé, které často slyším v souvislosti s dobrovolnictvím, je, že vám přinese spoustu nových zážitků. I když klišé nemám ráda, musím uznat, že tohle je skutečně pravda. Jedním z takových zážitků, které se mi nevratně vryly do paměti, je vedle mého učení se na skejtu například také pomoc při Dětském dni Policie České republiky, kdy jsme s dalšími pracovníky a dobrovolníky NZDM za deště stavěli stan občanského sdružení a měli jsme dětem uspořádat různé drobnější hry. Já jsem vyzískala skákací pytle a věřte, šilenější dětský den jsem ještě v životě nezažila. I přes pouze chvílemi ustávající dešť se organizátoři nenechali přemluvit k zrušení celé akce a dětem to vůbec nevadilo! Tak si představte, jak po závodu ve skákacích pytlích v parku v dešti vypadaly ty holčičky s bojovnou náturou oblečené v růžové, které i přes občasný pád na zem hodily do cíle ukázkovou šipku, aby čáry dosáhly dříve než jejich skákající kolegyně.

A abych vám tu nepředkládala jen samou chválu, takové dobrovolnictví má z pohledu studenta Sociální patologie a prevence snad jedinou mouchu související se samotnou podstatou dobrovolníka, a tou jsou nízké kompetence. Avšak řešení téhle překérné situace na sebe nenechalo dlouho čekat, a to v podobě pracovní nabídky. Takže můžu s radostí chodit na brigádu, která mě baví a kryje se s mým studijním oborem! Na pomyslném žebříčku hodnocení tak dávám Modrému pomeranči jako dobrovolník pět hvězdiček z pěti a má rada na závěr zní: V rámci boje s "f" morem zvedněte svá pozadí od počítačů a běžte dobrovolničit (výmluva, že nemáte čas, se nepočítá – student Sociální patologie a prevence čas má; omlouvá jen to, že jste součástí redakční rady našeho časopisu :-P).

JAK SE STÁT DOBROVOLNÍKEM?

Předpoklady pro výkon dobrovolnictví: občan s trvalým pobytem ČR nebo v některé ze zemí EU, věk min. 15 let, zdravotní způsobilost, schopnost komunikovat s klienty, trestní bezúhonnost, spolehlivost.

Kde může dobrovolník pomoci: v přímé práci s klienty v rámci odpoledního klubu (volnočasové aktivity, pomoc s přípravou do školy, vedení navazujících aktivit – sportovní aktivity, hra na hudební nástroje, výtvarné činnosti apod.),

s přípravou a realizací jednorázových akcí, s administrativní činností (pomoc s přípravami na přímou práci).

Co dobrovolníkům nabízíme: možnost seberealizace, uplatnění vlastních nápadů, zájmů nebo specifického vzdělání; účast na propagačních akcích a dalších aktivitách; získání praxe a zkušeností v sociální oblasti; uplatnění teoretických znalostí v praxi, zapojení se do práce neziskové organizace a práci v profesionálním kolektivu, odborné a individuální vedení včetně teoretického i praktického zaškolení, zapojení se do dobrovolnického programu pod Diecézní charitou HK (zajištění školení, smlouvy o pojištění, možnost supervize, pravidelná setkání s dalšími dobrovolníky a pomoc při řešení případných potíží), prohloubení kontaktu s organizací, možnost případného přechodu do pracovního poměru.

NEVÁHEJTE NÁS KONTAKTOVAT:

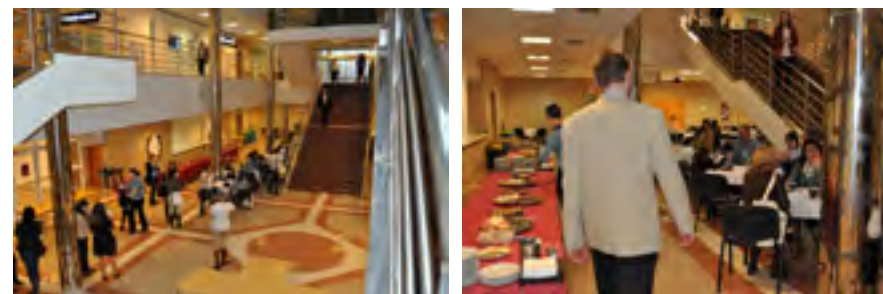
Odpovědná osoba za dobrovolnictví: Mgr. Daniela Žampová, DiS., tel.: 774 807 053, e-mail: zastupne.nzdm@salinger.cz www.salinger.cz

Kontaktní místo NZDM Modrý pomeřanč: Formánkova 437, 500 11 Hradec Králové, tel.: 495 453 101, e-mail: nizkoprahove.centrum@salinger.cz

Obrázek použit z www.salinger.cz

Třetí konference kriminologických dnů

Ve dnech 19. - 20. ledna 2015 pořádala Katedra sociální patologie a sociologie ve spolupráci s Českou kriminologickou komorou třetí ročník konference Kriminologické dny. Celá akce se konala pod záštitou senátora a váženého vyučujícího na naší univerzitě JUDr. Miroslava Antla. Jak je jasné z názvu, tématem byla všechna kriminologicky relevantní témata. Konference se zúčastnilo 165 odborníků z dané oblasti.

V prvé řadě proběhlo slavnostní zahájení a plenární zasedání s názvem Děti a mládež v kriminologické perspektivě. V odpoledních hodinách byly jednotlivé příspěvky rozděleny do čtyř sekcí a záleželo čistě na výběru účastníků, kterých se zúčastní. Účastníci měli také možnost prohlédnout si menší výstavu Vězeňské služby, kde byly ke shlédnutí i objevené „vynálezy“ českých vězňů. První den končil společenským večerem, který započal křestem knihy Kriminologie, již pokřtil JUDr. Miroslav Antl. Autory knihy jsou Tomáš Gřivna, Miroslav Scheinost, Ivana Zoubková a kolektiv a byla vydána v nakladatelství Wolters Kluwer. Následovala tombola, při níž pět účastníků obdrželo právě touto zbrusu novou knihu, a bohatý raut. Myslím, že mohu říci, že společenský večer byl příjemným vrcholem celé konference. Druhý den probíhala konference jen dopoledne, přičemž platilo stejné rozdělení do čtyř sekcí jako předchozí den.

Každá sekce lákala účastníky svým poutavým názvem, pro příklad: Vězeňství a resocializace, Činnost probační a mediační služby ČR v oblasti kriminality mládeže, Forenzní psychologie, Zločin a trest v Rusku, Závažné formy kriminality, Kriminologie pro 21. století: Nové výzvy, přístupy a témata.

Příspěvky byly výborně připravené, jen požadavek dodržet vyhrazený čas se nějak nedařil plnit (smích). Kromě teoretických výstupů byly představeny i výsledky různých velmi zajímavých výzkumů. Atmosféra konference byla skvělá a nezbývá než doufat, že to účastníci konference cítili stejně.

Představení diskusního klubu STOA

Co vlastně znamená STOA? Stoa bylo pro filozofy místo k procházení, kde přemýšleli a snažili se dosáhnout hlubšího poznání. Byla to sloupová síň, neformální prostor, ideální pro filosofování a diskutování.

Na podobném principu stojí i náš diskusní klub. Jen sloupovou síň, v Hradci jich moc není, jsme vyměnili za jeden z místních klubů a chůze byla nahrazena posezením nad skleničkou (případně půllitrem) něčeho dobrého. Koho kdy nenapadlo něco úžasného právě v oné chvíli, kdy smočil rty do svého oblíbeného nápoje, něco, co by jistě stálo za sdílení, možná i za konfrontaci s ostatními. Nebo naopak něco složitého, něco, co sám nedokázal vyřešit. To jsou ty otázky, které jsou zajímavé.

Populární témata, otázky ohledně morálky, etiky, filosofie, náboženství, společnosti, životního stylu, žádné téma nám není cizí. Nikdo není k diskusi nucen, byly nám dány dvě uši a jedna ústa, takže i ti, kteří se do diskuse zapojí v tomto poměru nebo „jen“ poslouchají a tříbí si názor, jsou vítáni.

Diskuse nejsou určeny jen studentům UHK, ale každému, koho zajímá vědění. V současné době jsou kluby spojeny s promítáním tematických filmů. Diskuse v přátelské atmosféře, skvělé prostředí, dobré pití, zkrátka příjemně strávený večer. Kluby se konají jednou za čtrnáct dní v baru Náplavka. Přijďte diskutovat!

Diskusní klub
STOA
v novém kabátě

STOA okénko

V diskusních STOA klubech se za dobu jejich existence objevila různá témata a ta témata byla často provázena krátkými dokumenty. Dne 11. března, v industriálním prostředí klubu Náplavka zde v Hradci, mělo premiéru čistě filmové téma. Společně jsme shlédli film nonkonformního amerického režiséra Quentina Tarantina „Pulp Fiction: Historky z podsvětí“ - film, který od roku 1994, kdy přišel do našich kin, vyvolal vlnu různých reakcí a je označován, mimo jiné, za symbol popkultury.

Připomeňme životní a režijní dráhu tohoto z nejvýraznějších filmových režisérů současnosti.

Quentin Tarantino se narodil 27. března roku 1963 v americkém Knoxville teprve šestnáctileté Connie Tarantinové. Svě jméno Quentin dostal podle matčiny oblíbené televizní postavy Quinta ze seriálu „Gunsmoke“. Otec Tony rodinu opustil, když byl Quentin ještě malinký. Jeho dětství a dospívání ovlivnily nejen filmy, ale popkultura obecně. On sám je takovým jejím prototypem. Od malička hlтал televizní seriály, komiksy, populární hudbu, odmítal jíst cokoliv jiného než hot-dogy nebo hamburgery. Bezradná Connie proto musela všechna ostatní jídla nazývat těmito dvěma jmény, aby Quentin něco snědl. Pěkné začátky popkulturního tvůrce.

V Los Angeles začal navštěvovat školu herectví a přivydělával si jako vyhazovač v pornokině. Po skončení studia si dvaadvacetiletý Quentin našel práci v prestižní videopůjčovně VideoArchives na Manhattan Beach (kde získal přezdívku „magor z videopůjčovny“), kde nonstop sledoval filmy, znal nespočet filmů (dokázal odvypřávit každou scénu). Lidé říkali, že je to jeho „filmová škola“, ale Quentin řekl, že je to spíš jeho žurnál a on hlavním kritikem. Zde se seznámil s Rogerem Avarym, se kterým začal psát scénáře. Společně tráví celé dny přísátí očima k obrazovce televize. Sledují všechny možné filmy, které jim přišly pod ruku. Quentin si pouští řadu scén několikrát, zpomaleně, pozpátku, studoval tvar scény, ale i stříh, hudbu, hereckou práci, vedení dialogu - prostě všechno možné. Jak sám řekl: „Když se mě lidi ptají, zda jsem chodil do filmové školy, odpovídám, že jsem chodil na filmy.“

Do světa filmu se nejprve dostává jako scénárista. Napsal scénář ke krvavé road-movie Pravdivá romance režirované Tony Scottem a také k filmu Olivera Stonea Takoví normální zabijáci. O Tarantina scénáristu je velký zájem o Tarantina režiséra naopak takřka nulový. Ale Tarantino se nevzdává a píše třetí scénář k filmu Gauneři, kde je rozhodnut jej sám zrežirovat. Film GAUNEŘI má být superlevný film natočený za své honoráře. Ale scénář se velmi líbil Harvey Keitelovi, který ho finančně podpořil. Z černobílé gangsterky začal Quentin natáčet film barevný s pravou technikou a skutečnými herci. Film má mezi filmovými fanoušky velký úspěch a Gauneři se stávají ihned kulturní záležitostí. Na kritiku o nadměrném násilí a nedostatku morálních hodnot v tomto filmu reaguje Quentin takto: „Násilí je tolik přehnané a komiksově nadsazené, že má v člověku spíš vzbudit smích než zhnusení“. Nyní je Tarantinova pozice taková, že může natočit jakýkoliv film s podmínkou, že se musí vejít do rozpočtu 10 milionů dolarů - Tarantino tuto podmínku beze zbytku plní, když se rozhodne natočit film Pulp Fiction. Scénář začíná psát v Amsterdamu (právě to, že to psal tam ho hodně ovlivnilo, např slavný dialog, kdy jede v autě Samuel L. Jackson s Travoltou a mluví o poměrech v Amstru - jak se tam hulí a dávaj na hranolky majonézu: to jsou Tarantinovy autentické zážitky,

Evropa ho naprosto fascinovala), pro filmovou společnost Miramax a jistě netuší, co způsobí. Z filmu Pulp Fiction přímo prýští Tarantinova láska k filmům - u nás není klasická americká kinematografie moc známá, filmy 50. a 60. let spolu s ikonami amerického filmu jsou u nás prakticky neznámé - Tarantino využívá hodně motivů právě z americké klasiky, ať už je to rozestavení scény, vzhled postav nebo části dialogů, přičemž je zakomponovává do brutálně násilných scén. Film, ve kterém probíhají tři paralelní děje, které se protnou úžasným způsobem v doprovodu geniálních dialogů a výborné hudby, oslnil nejen diváky po celém světě, ale i filmové kritiky. Pulp Fiction získává cenu v Cannes za nejlepší film. Kvalitu ocenili i samotní akademici, kteří mu udělili Oscara v kategorii nejlepší scénář.

Teď už je Quentin za vodou a může si plnit své sny. V roce 1997 vzniká třetí Quentinův film Jackie Brown. Film byl přijatý rozpačitě, protože každý čekal další Pulp Fiction, ale nic takového se nekonalo. Quentin se k relativnímu úspěchu odmítl vyjadřovat a stáhl se do soukromí, aby se nakonec vrátil v roce 2003 s akčním kung-fu filmem Kill Bill, který napsal pro Umu Thurman. Film měl obrovský úspěch. V roce 2005 se Quentin režisérsky podílel na snímku velkého přítele Roberta Rodrigueze Sin City - Město hříchu. Přichází další celovečerní snímek Grindhouse: Auto zabiják, který je po velmi zběsilém Kill Bill návratem do starých kolejí. Do kolejí dialogů a pomalu se rozjíždějících scén. Rozhovory se vracejí ke Gaunerům, tanečními scénami a hudbou k Pulp Fiction. V roce 2009 je na stříbrném plátně Quentin Tarantino se svým filmem Hanební Parchanti, který je nominován na 8 Oscarů. V roce 2012 si Quentin splnil svůj dlouholetý sen, natáčí western Nespoutaný Django. Vynikající námět z prostředí amerického otrokářství s hollywoodskými hvězdami jako je Leonardo DiCaprio, Samuel L. Jackson nebo Christoph Waltz. V roce 2014 mří Quentin do Colorada točit nový western The Hateful Eight, který málem nevznikl kvůli úniku scénáře. Quentin Tarantino jej ale nakonec trochu přepsal, přehodnotil situaci a po Nespoutaném Djangovi nás vezme zpátky na divoký Západ, který je v jeho podání obzvlášť krutým místem.

V Quentinových filmech se skoro vždy objevuje akce, násilí i krvavé scény, a to i přesto, že se nejedná o typický hororový film. Quentin sám přiznal, že je velkým fanouškem splatter hororů. Quentin říká: „Jsem vypravěč, rád experimentuji, točím věci, které jste ještě neviděli, popř. si pohrávám, a tak předělávám věci, které jste viděli už stokrát“.

My asi do našeho klubu stokrát na Tarantina nepůjdeme, ale jeho filmy se jistě a rádi necháme inspirovat v našich diskusích.

Obrázek použit z
www.blog.tattoo.com

Studentská Socialia ® – dobrá značka Katedry sociální patologie a sociologie

Myšlenka studentské odborné konference sahá až do sedmdesátých a osmdesátých let minulého století, kdy studentská odborná vědecká činnost byla běžnou součástí vysokoškolského studia. Mezi zaměstnanci Katedry sociální patologie a sociologie PdF UHK jsou i tehdejší celorepublikoví medailisté (doc. PhDr. Iva Jedličková, CSc. a PhDr. Stanislav Pelcák, Ph.D.). Obnova této myšlenky proběhla v roce 2000 pod vedením prof. PhDr. Václava Kovářička, CSc., který v předmětech Seminář k bakalářské práci a Tvorba odborné práce motivoval studenty k znovuoživení tradice. Prvním editorem sborníku z této konference a nově i studentské soutěže byl student Bc. Václav Bělík. V roce 2007 byla tato tradice znovu obnovena, tentokrát už pod organizačním vedením kolektivu akademických pracovníků Katedry sociální patologie a sociologie – PhDr. Josefa Kasala, Mgr. Václava Bělíka, Ph.D. a doc. PhDr. Ivy Jedličkové, CSc.

V prvních letech byla jednotlivá témata vypisována, studenti psali odborné eseje, ale prezentovali i výsledky drobných empirických zkoumání.

Prvními vítězkami v roce 2007 se staly Lucie Husová a Jana Červenková, které prezentovaly výsledky svého zkoumání, jež se zabývalo prostitucí a rizikovým sexuálním chováním studentek v prostředí vysokých škol. Pro Lucii Husovou bylo toto vítězství tak silným impulsem, že následně vystudovala psychologii a nyní je v doktorském studiu psychologie.

Studentská Socialia má své kouzlo a atmosféru, je jakýmsi rituálem našeho celoročního snažení se studenty. V letošním roce bylo odevzdáno více než 70 soutěžních prací, z nichž bylo vybráno 13 k samotné prezentaci. Studenti k práci přistoupili s vervou a nadšením a mnohé prezentace byly na tak vysoké úrovni, že někdo ze sedících diváků v jednu chvíli vykřikl: „To je jako sledovat Steva Jobse!“

A skutečně, samotné prezentace byly profesionální. Témata pokryla široké spektrum jevů, které označujeme jako rizikové. Řešili jsme nezaměstnanost, poruchy příjmu potravy, ohrožení kyberprostorů, domácí násilí, životní styl v postmoderní době a další jevy. Vítězkou ročníku 2015 se stala paní Lívia Tremerová, na jejímž mimořádném výkonu se jednomyslně shodla celá komise.

Poděkování za letošní ročník je třeba dát nejenom studentům, kteří se zúčastnili soutěže/konference, ale i divákům, kteří se přišli podívat; dále pak organizačnímu výboru konference složenému ze studentek druhého ročníku a odborné komisi, která soutěžícím dávala zpětnou vazbu a následně rozhodovala o konečném pořadí. Odborná komise se v letošním roce sešla ve složení: PhDr. Václav Bělík, Ph.D., PhDr. Josef Kasal, Ph.D., Mgr. et Mgr. Stanislava Hoferková, Ph.D., PhDr. Jiří Kučírek, Ph.D. a Helena Malířová. Z letošního ročníku bude vydán sborník vybraných prezentovaných prací.

Studentská Socialia se stala dobrou značkou Katedry sociální patologie a sociologie PdF UHK. Věřím, že všichni studenti prvních ročníků, kteří se v tuto chvíli začnou do těchto řádků, začnou být lehce nervózní, natěšení a motivovaní pro ročník 2016. Přemýšlejte prosím už nyní nad svými tématy, které budete odborně zpracovávat, prezentovat a s nimiž budete soutěžit.

Brutální sexuální útočník z Moravy

V našem devátém pokračování vám představím brutálního sexuálního útočníka z Moravy (konkrétně z Víceva na Prostějovsku), který se zaměřoval na mladé ženy.

V květnu 1969 se osmnáctiletá Zdena Doležalová sešla se svým milým Jaroslavem Slámou. Šli spolu třešňovou alejí, která vede k vrchu Horka, což je místo pro milence jako stvořené. Začali se oddávat polibkům, neměli však tušení, že je zahlédl poněkud opilý muž s pistolí v kapse, který se skrčil v houšti a pozoroval je. Zničehonic překvapil milence otázkou „Slečno, dáte mně?“ Jaroslav se na něj samozřejmě ohradil, co si to dovoluje, a byl odhodlán svou milou bránit vlastními tělem. (Kubištová, 2015, s. 20).

Najednou padl výstřel, Zdenička jen zahlédla, jak její milý padl k zemi, a v pudu sebezáchovy se dala na útěk. Daleko ale nedoběhla, násilník po ní vypálil dvě rány, z nichž nejméně jedna ji zasáhla - zranila ji na hlavě za pravým uchem. (Lékaři později uvedli, že zranění nebylo smrtelné a Zdenička se ještě nějakou dobu mohla hýbat.) Zdenička upadla a násilník ji ihned zavlkl do houšti do svahu. Okamžitě z dívky začal strhávat oblečení a chtěl se na ní uspokojit. Není jasné, zda ještě měla sílu vzdorovat, ale čtyři rány tupým předmětem (jeden a půl metru dlouhou holí z akátového dřeva) ji rozhodně umlčely. Rány jí způsobily silné krvácení z nosu, několik zlomených předních zubů, zpřerážené obličejové kůstky, a především jí natrhly krční tepnu. Není jasné, zda znásilnění dívka vnímala, zemřela zřejmě krátce poté, co násilník opustil místo činu. (Kubištová, 2015, s. 20-21).

Otec Zdeničky, který svou dceru a jejího milého našel, popsal tuto tragickou událost takto: „Už v polovině kopce bylo vidět pruhované tričko naší dcery. Zbytek jsem doběhl... Zdenička tam ležela, chudinka, zohavená, ve vlastní krvi, neboť měla rozbitou levou stranu obličeje dřevěným kyjem, který ležel vedle. Asi deset metrů opodál bylo Jarkovo tělo, rovněž s rozbitou hlavou. Ten hrozný pohled mi nikdy nevyjmí z paměti!“ (Šulc, 2000, s. 184).

Jelikož v sobě nesla tato dvojnásobná vražda známky sexuální sadismu, kriminalisté začali okamžitě pátrat po dalších podobných trestných činech v okolí (správně totiž usoudili, že pachatel nenapadl ženu poprvé). Prvním podobným případem bylo přepadení Karly Chaloupkové, z něhož našťástí dívka vyvázla živá a zdravá. Když se Karla v noci v červenci 1964 vracela na kole do Plumlova, předjel jí muž na motorce a zastavil za zatáčkou (tam číhal na svou oběť). Jakmile se Karla objevila, násilník na ni skočil, strhl ji z kola a na obličej jí přitiskl gázu napuštěnou čpavkem. Ten ale nezapůsobil tak, jak si útočník představoval. Karla kolem sebe kopala nohama, křičela a statečně se bránila a násilník ze strachu, aby nepřilákal pozornost, naskočil na motorku a odjel. (Kubištová, 2015, s. 21).

Dalším případem bylo napadení Boženy Vincourové v květnu 1965. Násilník se na Boženu surově a znenadání vrhl, strhl ji z kola, odtáhl ji do příkopu a začal ji rdousit. Když sevření kolem jejího krku povolilo, dívka neztratila ducha - přítomnost a nabídla mu, že mohou jít na její chatu do lesa, kde budou mít větší klid a pohodlí. Násilník ji na chvíli pustil, ale Božena na nic nečekala a s křikem utíkala pryč. Útočník ji ze strachu před svědky nepronásledoval. (Šulc, 2013, s. 238).

Další oběť si násilník vyhlížel na křižovatce mezi Kostelcem a Čelechovicemi. Na Vítězslavu skočil jako divoká šelma, bil ji pěstmi, škrtil ji a pak vytáhl nůž. Dvakrát ji bodl do boku (poté se mu čepel našťástí zlomila). Dívka považovala znásilnění za loupežné přepadení, a tak pachatel nabídl dvě stě korun. Ten peníze přijal a odešel. Neučinil tak proto, že by skutečně šlo o loupežné přepadení, nýbrž zažil při bodání do dívky neobvyklé sexuální vzrušení. (Kubištová, 2015, s. 21).

V srpnu 1966 útočník znásilnil sedmnáctiletou dívku - stopačku a shodou okolností sestru jedné z předchozích obětí. Nabídl jí, že ji svezde na motocyklu, zajel ale na odlehlé místo a několikrát ji udeřil železnou paličkou do hlavy. Poté využil její bezbrannosti a znásilnil ji. (Šulc, 2013, s. 239).

Když nechal otec Zdeničky vyhlásit rozhlasem zmizení své dcery a jejího milého s prosbou o jakékoliv informace o nich, netrvalo dlouho a ozval se svědek Miroslav Vlach. Ten viděl mileneckou dvojici Zdeničku a Jaroslava jít na Horku a také o něco později zahlédl muže mířícího stejným směrem. Svědek muže znal od vidění a věděl, kde pracoval. Podezřelý se tedy stal pracovník z pily v Prostějově - jistý Zdeněk Dudka. (Šulc, 2013, s. 240-242).

Stopa vedla jednoznačně k sedmadvacetiletému Dudkovi. Ten byl znám jako pracovitý muž, dobrý manžel a otec pětileté dcery. V den vraždy Zdeničky a Jaroslava slavil v práci s kamarády narození syna, manželka byla v nemocnici a dcerku hlídali příbuzní. Začal s verzí, že se šel projít a v aleji potkal neznámého muže, jenž po něm žádal pomoc s přepadnutím nějakého páru. Tahle verze mu ale dlouho nevydržela a po čase přiznal, že pár sledoval a pohled na dívku ho tak vzrušil, až se nedokázal ovládnout. (Kubištová, 2015, s. 22).

Kriminalisté tedy dopadli vraha a měli důkazy, stále však nemohl být vyneseno rozsudek - znalci se totiž nemohli shodnout, zda je Dudek psychicky v pořádku. Obviněný se choval normálně, při nařízené rekonstrukci se však na figurantku vrhl jako smyslů zbavený, až museli zasáhnout policisté. Zbytek měl tedy předvést na plastové figuríně, té ale vzteky utrhla ruce. Jednalo se ovšem o dobře promyšlené divadélko. O Dudkově přítomnosti a trestní odpovědnosti už nemohlo být pochyb. Dudek se ještě pokoušel proces zdržet, a tak si zažádal o kastraci. Ta mu ale byla zamítnuta. Od té doby jakoby se obviněný změnil v trosku - najednou si nic nepamatoval, nevěděl, kde bydlel, nepoznával na fotkách svou ženu. Byl proto převezen do pražských Bohnic. Při sezeních v ústavu blábolil víc a víc, poté ale psychologové a psychiatři objevili Dudkovy poznámky. Z nich vyšlo najevo, že moc dobře věděl, co se kolem něho dělo. Koncem roku 1970 byl odsouzen k trestu smrti. (Kubištová, 2015, s. 22-23).

Dudek se po vynesení rozsudku okamžitě odvolal, vzal zpět své doznání k dvojnásobné vraždě z přípravného řízení a přišel s novou komplexní obhajobou, a to takovou, že skutečným vrahem je jeho kamarád Vojtěch Hořava. Dudek jím vyprávěl, jak to všechno bylo - jak mu půjčil svou pistolí a že ho celou dobu kryl. Policisty překvapilo, že Vojtěch Hořava z Prostějovska je skutečnou osobou, a že navíc trpí paranoidní schizofrenií. Kriminalisté tedy prověřili Hořavu, ovšem zjistili, že dotyčný vraždit nemohl, neboť byl v tu dobu zavřený v pražských Bohnicích. Policisté dále Dudkovi předložili několik fotografií, aby ukázal na svého údajného kamaráda Hořavu - toho ale ztotožnit nedokázal. Posledním důkazem, že si všechno vymyslel, bylo svědectví Dudkova spoluvězně, který mu kdysi vyprávěl o jistém

Hořavovi a po vyslechnutí podrobností o Hořavovi mu Dudek sdělil, že vraždy svede právě na něho. Odvolání bylo zamítnuto. Trest smrti byl na Dudkovi vykonán v pankrácké věznici dne 14. ledna 1972 v brzkých ranních hodinách. (Šulc, 2013, s. 257-262).

Věznice Pankrác v minulosti

Obrázek dostupný z
<http://www.arestshop.cz/obsah/8-vv-praha-pankrac>

KUBIŠTOVÁ, Pavla. Sexuální běs z Moravy. Příběh vraha, který si nic nepamatoval. *KRIMI REVUE*. 2015, č. 2, s. 20-23.

ŠULC, Viktorín. *Panoptikum sexuálních vražd: když vzlétné děs a nevíra...* Vydání první. Praha: CAMIS, 2000. s. 270. ISBN 80-902620-9-0.

ŠULC, Viktorín. *Když vzlétné děs a nevíra: panoptikum sexuálních vražd 1*. První vydání. Praha: Epoque, 2013. s. 472. ISBN 978-80-7425-182-5.

Základní pojmy mezilidské komunikace

„Komunikace představuje moc. Kdo se jí naučí efektivně využívat, může změnit svůj pohled na svět i pohled, kterým svět pohlíží na něj.“

Anthony Robbins

Komunikace pochází z latinského slova *communicare*, jehož význam je „činit něco společným, společně něco sdílet, něco spojovat, radit se, jednat nebo povídat si“.

- Komunikace znamená přenos a výměnu informací v mluvené, psané či obrazové formě.
- Komunikace je výměnou významů mezi lidmi použitím běžného systému symbolů.

Sociální komunikace x sociální interakce = sociální interakce je obecnějším a v určitém smyslu i širším a nadřazenějším pojmem.

Základní funkce komunikace:

- **informativní** - předávání informací, faktů, dat mezi lidmi;
- **instruktivní** - funkce informační s přídavkem vysvětlení významů, popisu, postupu;
- **přesvědčovací** - působení na jiného člověka se záměrem změnit jeho názor, postoj;
- **posilovací a motivující** - posilování sebevědomí, vlastní potřeby;
- **zábavná** - jde o to pobavit se, rozesmát;
- **socializační a společensky integrující** - vytváření vztahů mezi lidmi, sblížování se;
- **osobní identity** - uspořádat si své postoje, názory, sebevědomí;
- **poznávací** - umožňuje sdělovat si každodenní zážitky, vzpomínky a plány; prostřednictvím zkušeností jiných získáváme ve zkrácené podobě informace, které bychom vlastními zkušenostmi nebyli schopni v takové šíři prožít;
- **svěřovací** - slouží ke zbavování se vnitřního napětí, k překonání těžkostí;
- **úniková** - když je člověk sklíčený, otrávený, může mít chuť si s někým nezávazně popovídat o věcech neutrálních, odreagovat se od starostí.

Pojetí komunikace (schéma):

1. lineární = mluví → posluchač;
2. interakční = mluví ↔ posluchač;
3. transakční = mluví, posluchač ↻ mluví, posluchač

(platný pro současnost; každá osoba funguje současně jako mluví a posluchač).

Struktura sociální komunikace:

Komunikátor = ten, kdo vysílá nějakou zprávu jiné osobě nebo sociální skupině.

Komunikant = představuje člověka, jemuž jsou informace určeny a který přijímá vyslanou zprávu.

Komuniké = zahrnuje obsah zprávy, informace, názory, myšlenky.

Komunikační jazyk = umožňuje předávat komunikační zprávu, význam slov (zejména abstraktních), je individuálně odlišně chápán.

Komunikační kanál = je cestou, způsobem přenosu informací.

Zpětná vazba = poskytuje jedinci prostor pro reakci na přijatou zprávu v podobě potvrzení a způsobu interpretace.

Komunikační prostředí = prostor, kde se komunikace odehrává; podněty, které působí a ovlivňují komunikátora i komunikanta.

Komunikační kontext = situace, celkový rámec, v němž komunikace probíhá.

Formy komunikace:

Verbální komunikace = dorozumívání jedné, dvou a více osob pomocí jazyka nebo jiných znaků jazykového systému; vyjadřování se pomocí slov.

Neverbální komunikace = řeč těla; řadíme do ní všechny projevy, které vysíláme, aniž bychom mluvili, i ty, jimiž řeč doprovázíme - jsou jimi:

- proxemika - prostorová vzdálenost mezi komunikujícími;
- haptika - komunikace prostřednictvím dotyků;
- posturologie - řeč našich fyzických postojů, držení těla a polohové konfigurace;
- kinetika - sledování a analýza různých pohybů těla a jeho částí;
- mimika - komunikace prostřednictvím svalů tváře vyjadřují psychický stav člověka;
- gestika - nauka o pohybové činnosti člověka;
- pohledy - jsou nejdůležitějším neverbálním projevem.

Paralingvistická komunikace = akustika mluveného slova řeči. Hlasový důraz a jeho umístění na jednotlivých slovech ve větě, změna melodie hlasu, pauzy v řeči.

„Nejde o to, co říkáme, ale jak to říkáme.“

Eva Zacharová

ZACHAROVÁ, Eva. *Základy komunikace pro ošetrovatelskou praxi*. Brno: Tribun EU, 2011. ISBN 978-80-7399-285-9.

DEVITO, Joseph A. *Základy mezilidské komunikace*. Praha: Grada, 2008. ISBN 978-80-247-2018-0.

Doteky múzy

Vysokoškolák

Škola základ života,
to dnes ví i drobota.

Do práce se nehrneme,
v lavici si pobudeme.

Za tři roky cíl tu je,
bakalářů přibude.

Přednášky, zápočty a zkoušky,
zebra má černobílé proužky.

Diagnóza ta zřejmě jest,
že mozek se nám přehřívá fest.

Vysoké vzdělání budeme mít,
a pak si lépe budeme žít.

Do světa se pohneme,
moudrost všude rozsejeme.

Bakalářům, těm se daří,
na vizitkách titul září.

Vyšší postavení ve společnosti,
to nám přidá na naší ctnosti.

Až budeme na vysokém postu,
skočíme si bungee z mostu.

Dobrou práci seženeme,
v dobrém si na vás vzpomeneme.

Zuzana Zapletalová

Cesta k patologii

Patologie? Toto slůvko pro někoho cizí, avšak pro mne velmi ryzí.
Bylo to mé velké přání a občas

velké bojování. Poprvé to nevyšlo, ale mne to nepřešlo, do „nulťáku“
jsem se vrhla hravě, až do teď

mám to v hlavě, jak doktor Kasal Čulibrka hrál a byl to pro nás oprav-
dový král. Byl to pro mne velký

boj a velké stresy, ale štěstí při mne stálo přeci. Teď už jsem v prváku
a prozatím mám to na háku. Tak

hola hola škola volá, už je to tu zase, avšak v jiné kráse. Budoucnost
na mne kouká shora, i když

nejsem dcera Platonova, doufám a budu se snažit o to, aby ze mne
dobrý patolog byl a sem tam toho

feťáka napravil!

Kateřina Šimková

Bitva nežádoucích pocitů

Je to láska, co v tu chvíli neznáš,
je to jed, co ti proudí v žilách,
je to podlehnutí.....

Je to ztráta normálního vědomí,
jsou to myšlenky, které jenom ubližují,
je to zatmění.....

Je to křik, který nikdo neslyší,
je to tvoje tělo, co chceš rozervat vedví,
je to utajená exploze.....

Je to útěcha, po čem žízniš,
je to ticho, co tě mučí nejvíc,
je to prosba.....

Je to krvácení, vnitřní,
je to tvoje slabost, co tě ničí,
je to pohrdání.....

Je to ublížení, po čem toužíš,
je to zákaz, víš, že nesmíš,
je to vysilující.....

Je to dno, kam se pořád vracíš,
je to konec, na nic jiného nemyslíš,
je to směšný.....

...ale tak moc skutečný.

Kristýna Paulíčková

Óda na Radost

Ó Radosti,
kde hledat tě mám,
nevím si rady.
Ó Radosti,
poradit musím si sám.
Ale co je to tady?
Ó Radosti,
jest to tvůj dům.
UHK ví si vždy rady,
jak usměv vykouzlit nám!!!

Lenka Menclová

Celý život je jeden příběh,
příběh o čekání,
o čekání naplňujícím nadějí,
či o čekání plném beznaděje.
Čekání skrývá pocit bezmoci,
bezmoci tak absurdní.
A čím déle čekáme,
tím více ztrácíme sami sebe.
Čekat znamená nežít,
přesto život je jedno velké čekání,
a čekání je to, co dává našemu životu
smysl.

Kristina Vencková

Knihy & filmy

Uvnitř tančím

Drama s komediálními prvky s názvem Uvnitř tančím vzniklo pod taktovkou režiséra Damiena O'Donnelliho. Film vypráví o přátelství Michaela, který má mozkovou obrnu, a Roryho O'Sheana, který trpí Duchenovou svalovou degenerací a kromě dvou prstů na ruce, jimiž dokáže ovládat invalidní vozík, je celkově ochrnut. Rory, přestože je upoutaný na invalidní vozík, má více životní energie a chuti do života než většina nehandicapovaných lidí. Ačkoli je téma filmu vážné, Roryho sarkastický nahléd nejednou přiměje diváka k smíchu. Rory chce žít v pravém slova smyslu, možná právě kvůli vědomí, že mu na život příliš času nezbyvá. Film s citem a díky Roryho chytrému a ironickému nadhledu také s humorem popisuje příběh dvou lidí, kteří se navzájem potřebují a zaplňují si prázdná místa ve svých životech. Ústřední myšlenkou je fakt, že i lidé připoutaní na invalidní vozíček mají stejné potřeby, tužby a především stejné právo prožít plnohodnotný vzrušující život jako lidé nehandicapovaní.

Requiem za sen

Drama z dílny režiséra Darrena Aronofskyho odehrávající se na americkém Coney Islandu přibližuje život Harryho, jeho přítelkyně Marion a jeho parťáka Tyrona, kteří jsou závislí na drogách. Na začátku jim droga přináší okamžiky uspokojení, zábavy, čím dál více se však kvůli nedostatku peněz propadají nejen do vlastní závislosti, ale také do světa dealerů a drogových gangů. Realita se jim mísí s halucinacemi, když závislost již plně ovládá jejich život. Jejich příběh nemůže skončit jinak než tragicky. Touha po droze dožene každého z nich do vlastního pekla. Druhou dějovou linii tvoří příběh Harryho matky, jež si kvůli své touze po štíhlém těle vypěstuje závislost na stimulantech. Ani ona neunikne důsledkům závislosti.

Svět za mřížemi

Autor: Karen Farrington

V této knize najdete popis těch nejhorších a nejtrestnějších věznic od amerických supermaxů po Alcatraz. Například se dozvíte, co je to Agent Orange nebo že dozorcí v amerických supermaxech většinou nosí ochranné brýle, aby se vyhnuli útoku. V knize nechybí ani syrové výpovědi vězňů, kteří jsou ve věznicích umístěni, a vyprávění o vězeňských vzpourách a útěcích. Dále se kniha věnuje vězeňským gangům, jejichž moc leckdy sahá až za brány věznic. Také zde najdeme vyprávění těch, kteří byli na vězení příliš „slabí“, a stali se tak snadným terčem sexuálního zneužívání. V neposlední řadě také kniha přináší popisy různých trestů smrti, a to od smrtící injekce přes elektrické křeslo až po ukamenování.

FARRINGTON, Karen. *Svět za mřížemi*. VÍKEND s.r.o., 2009. 208 s. ISBN 978-80-7433-009-4.

PATOGRÁCKY

Kontakty

Společná adresa: eventusprocollegis@gmail.com

Redakční rada

Mgr. Stanislava Hoferková, Ph.D.

Mgr. et Mgr. Tereza Raszková

PhDr. Václav Bělík, Ph.D.

PhDr. Josef Kasal, Ph.D.

Doc. PhDr. Iva Jedličková, CSc.

Helena Malířová

Bc. Jakub Lokaj

Bc. Marie Brichová

Bc. Iveta Kubaštová

Michaela Jašková

Kateřina Machková

Vendula Drahoňovská

Zuzana Slavíková

stanislava.hoferkova@uhk.cz

tereza.raszkova@uhk.cz

vaclav.belik@uhk.cz

josef.kasal@uhk.cz

iva.jedlickova@uhk.cz

helena.malirova@uhk.cz

jakub.lokaj@uhk.cz

marie.brichova@uhk.cz

iveta.kubastova@uhk.cz

michaela.jaskova@uhk.cz

katerina.machkova@uhk.cz

vendula.drahonovska@uhk.cz

zuzana.slavikova@uhk.cz

Autoři pravidelných rubrik

Lenka Pohořalová

Štěpánka Kryspínová

lenka.pohoralova@uhk.cz

stepanka.kryspinova@uhk.cz

Ostatní autoři

Nikola Petrová

Jakub Josif

Zuzana Zapletalová

Kateřina Šimková

Lenka Menclová

Kristina Vencková

Kristýna Paulíčková

nikola.petrova@uhk.cz

jakub.josif@uhk.cz

zuzana.zapletalova@uhk.cz

katerina.simkova@uhk.cz

lenka.menclova@uhk.cz

kristina.venckova@uhk.cz

kristyna.paulickova@uhk.cz

Grafika

Jaroslav Šimek

jaroslav.simek@uhk.cz

Kultura, sport, móda, cestování,
peníze a vzdělání v jednom
studentském mixu.

facebook.com/zuzu.art.cz